

Co říká mayský kalendář

21. prosince 2012... Co se stane? Tato otázka probleskuje na stránkách internetu, zaznívá z éteru. Proč lidé najednou usoudili, že nastane konec světa?

Na vině je samozřejmě mayský kalendář, který z hlediska našeho kalendáře končí právě v tento den. Co Mayové věděli, nastane konec světa?

Proč mayaští bohové požadovali lidské oběti? Jaká tajemství skrývají křišťálové lebky? Na tato témata byly napsány vědecké práce i fantastické knihy. Hádanky však nikdy nezmizely. Bylo učiněno mnoho pokusů o jejich rozluštění. Dnes se s vámi podělím o další z nich. Odpovědi přišly skrze vědomé snění.

...Někde dole, pod hustými bavlněnými mraky, se rozprostírá zelené moře džungle. Mraky víří a hle, poodhalují se prastaré kameny. Mezi zelení jsou zprvu lehce patrné, pak jsou stále jasněji vidět vrcholy kamenných stupňovitých pyramid. „*Toto jsou starověké mayské chrámy a paláce,*“ pravil vnitřní hlas.

A tady je přede mnou majestátní pyramida. A schodiště směřuje nahoru k nějaké stavbě na jejím vrcholu. Schody složené z kamene pokrývají obrazce tisíců tváří a znaků starověkého písma.

Ale něco mě neodolatelně táhne vzhůru. Jsou tam kamenné dveře s obrovským basreliéfem - maskou. Ta jako by se rozplynula a já se ocitám uvnitř. Uprostřed temné místnosti leží obrovský kamenný disk. A v jeho středu je zahloubení. Je to starobylý oltář, napadlo mě tenkrát.

A pak si všimnu, že přímo nad zahloubením chybí střecha. Najednou zahřmělo a spustil se tropický liják. Voda se nahrnula do zahloubení a vytryskla ven, rozstříkla se po kamenném disku a odhalila jakési obrazy. Zdálo se, že v proudech vody se pohybují v rytmickém tanci podivné postavy. Pak se však znovu ozvalo zahřmění, něco zajiskřilo a otvorem ve stropě proletěl ohnivě bílý sloup blesku a udeřil do zahloubení starobylého oltáře. Vše na okamžik zalilo nejjasnější světlo.

Když bylo možné zase něco vidět, uviděla jsem kolem oltáře sedm dívek, a já byla osmou...

...Všechny jsme byly stejně oblečeny do dlouhých bílých šatů-košil bez rukávů s jasnými zlatými náramenicemi, zdobenými ornamenty z červeného a zeleného smaltu. Na ruku byly široké zlaté náramky se stejnými ornamenty. A hlavy stahovaly zlaté obroučky se smaragdem uprostřed. Krásně zdůrazňovaly rozpuštěné tuhé černé vlasy.

Z kadidla, které bylo páleno ve speciálních zlatých pohárech uspořádaných v kruhu kolem oltáře, se valil kouř. Zvuky cizí řeči se zdály být srozumitelné. Zaspívali jsme hymnus bohyni Ix Chel.

Ix Chel je naše bohyně a Matka, která nás naučila vyrábět oblečení. Pomáhá ženám rodit děti. Po bouřce v duze ona přichází...

A pak se objevila duha! Ted' přijde! Otvorem nad oltářem se rozlilo duhové světlo a zjevila se průsvitná postava bohyně.

Byla černovlasá, měla velké oči a výrazný nos. Její hrdý profil zdůrazňovala snědá pleť s měděným nádechem. Na hlavě jí zářila zlatým světlem obroučka se smaragdem a hrud' zdobila nádherná náramenice. Tenké bílé látky splývaly a obepínaly štíhlý pas.

Tu se však objevila mlha, a když se rozplynula, Ix Chel nebyla průsvitná, ale živá z masa a kostí. Seděla na vysokém kamenném křesle zdobeném podivnými figurkami před masivním kamenným stolem, na němž ležela křišťálová lebka.

Stále jsem byla v těle kněžky. Gestem mi pokynula a mentálně, aniž by otevřela ústa, promluvila. A řeč byla srozumitelná. Nebo jsem spíš rozuměla pojmům...

„Podívej,“ řekla a ukázala na lebku. *„Těch lebek je třináct. Přinesl je můj manžel Itzamna z hvězdy v pásu Orionu, jak budou náš svět nazývat potomci na Zemi. Byly odlity z horského křišťálu v tekutém stavu. Tento stav je v trojrozměrném světě nemožný. Lebky jsou zásobárnou vědomostí o vesmíru, galaxii, našem i vašem světě. Zanecháme je na Zemi. Tvar lebek umožní lidem budoucnosti snadněji číst informace. Ke čtení totiž nepotřebujete technická zařízení, ale schopnost číst...“*

Lebka hrála všemi barvami a najednou se v ní jako v magické kouli nebo na obrazovce začaly objevovat obrázky.

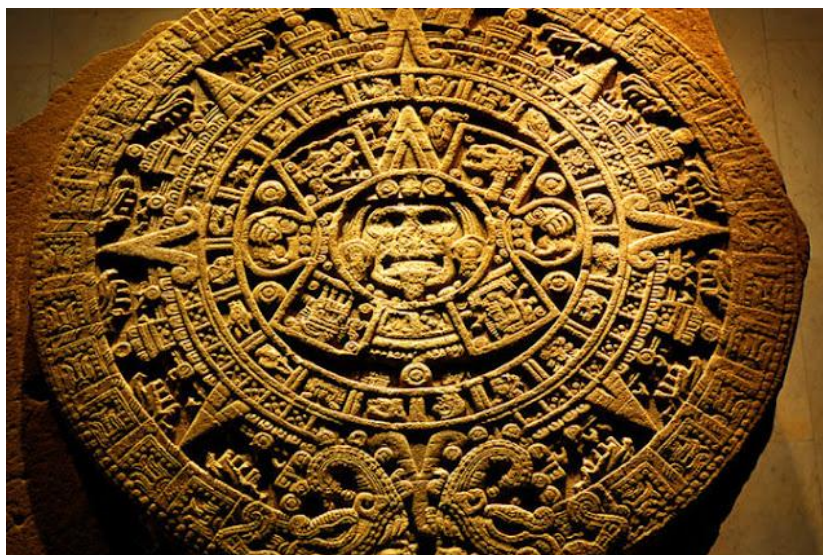
Nějaký namodralý obrovský krystal vnořili lidé obrovského vzrůstu do tajemné jeskyně-tunelu. A pak nad tímto tunelem vyrostla pyramida-chrám.

„Kdysi dávno,“ pokračovala Ix Chel, *„lidé z planety, kterou znáte jako Faeton, přivezli na Zemi krystaly Vesmíru, aby se tato země nikdy nestala Antisvětem nebo světem temnoty. Zde (poloostrov Yucatán, dnešní Mexiko) instalovali krystal Času. Síly temnoty však přesto s pomocí lží tento svět (Zemi) téměř ovládly. O tom ti vyprávěl učitel Harati (viz téma: Faeton, Nibiru a historie zlatých desek Šambaly).*

Od té doby se toho hodně změnilo. Mnohé spláchly povodně. Krystal se ocitl v ohrožení a tehdy jsme sem s manželem přišli z Orionu. Podle vašeho kalendáře to bylo v roce 3113 před naším letopočtem.

Vyčistili jsme krystal času, abychom tento svět vyvedli z časové jámy, do níž ho uvrhly temné civilizace, které pokrřivily časoprostor. Načež jsme lidem, kteří zde žili (předkům Mayů), dali kalendář.“

A pak mě zavedla k obrovskému zlatému disku, který vypadal jako mayský kalendář objevený vědci v Mexiku. Pochopila mé překvapení a řekla mi, že je to skutečný kalendář, z něhož pak byly zhotoveny kamenné kopie. Je také našli naši vědci.

„Čas,“ začala Ix Chel své vyprávění, „je magnetická substance. Je neoddělitelně spojen s prostorem. Obklopuje všechno a všechny a prostupuje vším a všemi. Je všude stejný. Neexistuje žádná Minulost a Budoucnost, existuje jediná Přítomnost. A v přítomnosti jsou miliardy miliard - nekonečno variant. Toto nekonečno je jedno. Vědomí živých dělí čas pouze na minulost, přítomnost a budoucnost. Historie je jen cesta zaznamenaná v kolektivním vědomí lidí a informačním poli planety v prostoru času. Takových cest je však mnoho a jsou to v podstatě paralelní světy. Existuje také mnoho cest v prostoru budoucnosti. A je na civilizaci, aby si vybrala, kterou z nich se bude ubírat, i když spontánně, v osobách jednotlivců. Více vám nemohu vysvětlit z důvodu nedostatku pojmů vašeho trojrozměrného světa.

Čas má v našem spirálovitém vesmíru spirálovitou strukturu. Čas je jako mušle, spirála. Je to však pouze viditelný čas z jedné epochy. Když se dostaneme do jiné epochy, čas se stane jinou spirálou, která se točí opačným směrem. Kalendář, který jsme poskytli, ukazuje všechny cykly, protože umí přepínat epochy. Ale kopie kamenného kalendáře - toto nedokáže, protože je vytesán do kamene a je nehybný. Ukazuje pouze část epochy, která podle vašeho výpočtu končí u vás v roce 2012.

Začátek kamenného kalendáře ukazuje datum našeho příchodu na Zemi a konec je přechodem do nové epochy. Zkuste kalendář otočit zpět, jen ho nahradte jinými daty a on bude pokračovat v odpočítávání do nové éry.

Končící epocha je epochou svinující se do spirály času, epocha, která ji nahradí, je epochou rozvíjejícího se času. V jiných kulturách na Zemi se váš věk nazývá Kali Yugou neboli věkem temných sil. Tak tomu také je. Během rozvíjejícího se času vzkvétá ve světě rozumných bytostí temnota a zlo a rozvíjí se antihmota...

Epocha rozvíjejícího se času přináší světu rozumných bytostí světlo a osvětlení z nevědomosti. V této epoše se galaxie odvrátí od antisvěta s jeho temnou hmotou.

Nečekejte tedy na konec světa, ale na jeho začátek, neboť nyní se vám tma jeví jako světlo. A jen zbytky dávného vědění, které jsou zapsány v jasných duších, si ještě pamatují, kde je světlo a kde tma, a vkládají toto vědění do pravidel morálky.

Bohužel, jsou chvíle, kdy i tyto zbytky vědění zmizí. A pak začíná tma temnoty. Jako se to stalo zde na Zemi, v zemi Mayů. Jako se to stalo kdysi v Babylónu, kam vědění přinesla moje sestra Ix Tar (Ištar), kde byly postaveny tytéž stupňovité chrámy...

Doba temna je příliš silná. A temným civilizacím se podařilo otočit kormidlo planety na krystalu hory Kailás v Tibetu. A my jsme pak byli vrženi do prostoru čtvrté dimenze, zatímco lidé zůstali ve třetí. A nahradili nás černí bohové, kteří si začali říkali našimi jmény. Tehdy začali vyžadovat pro sebe krvavé oběti, neboť se živili energiemi utrpení. Tenkrát v Babylónu začala zhýralost. Protože černí duchové, kteří si říkali bohové a převzali naše jména, také potřebovali tyto energie.

Lidé to nepochopili a my jim to nemůžeme mít za zlé. To ještě nebylo vědomí přidušené temnými duchy doby temna. Začali přinášet oběti ze strachu, že přijdou o úrodu, že je postihne neštěstí. Což černí bohové také dělali.

V očekávání příchodu černých bohů jsme s kněžími ukryli skutečný kalendář a křišťálové lebky.

Budou potřeba v budoucnosti, která jistě přijde..." Takto ukončila Ix Chel svůj příběh.

Zapsala Valeria Kolcova 08.12.2012